



Michael Svennevig
UDE PÅ KANTEN
Portrætsamtaler om at turde

Så tager vi nok chancen alligevel

Uddrag fra samtalen med

Malene Fenger-Grøndahl

MS: Hvad betyder mødet mellem mennesker?

MFG: Måske at man glemmer sig selv, eller i hvert fald ikke længere er så bevidst om sig selv. Måske også at man føler sig genkendt, eller set. Måske på grund af noget som man ikke var bevidst om var i én. At den anden kalder noget nyt frem i én. Noget sandt... det er i hvert fald et virkelig smukt møde.

MS: Svarer det til, at da du i sin tid interviewede mig til "Eksistens" på P1 i forbindelse med Gammelfestivalen, gjorde du det på en måde, så jeg kom til at fremstå klogere end jeg egentlig er? Du lavede en ramme, der gjorde at jeg blev modigere end jeg normalt ville være. Det blev mere personligt, og du gav rum til at jeg kunne vise den del af mig selv som jeg måske normalt ikke ville tage frem i den sammenhæng. Er det dét du gør, når du møder mennesker?

MFG: Ja, det er det jeg gør, når jeg har mod til det... eller når jeg ikke kan lade være! Da jeg mødte dig kunne jeg ikke kategorisere dig. Heller ikke som kildetype - nu var det jo et journalistisk interview. Jeg kunne ikke på forhånd afgøre, om det her var en erfaringskilde eller en ekspertkilde,

for hvad var du? Du var dukkemager, havde lavet dukketeater, var instruktør, dramatiker og festivalarrangør, men jeg kunne fornemme at det var mennesket Michael, der var med i det hele. Det gjorde, at jeg ikke kun kunne spørge til dramatikerens eller festivalarrangørens. Jeg var nødt til at spørge dig og være nysgerrig efter, hvad det her betyder for dig. Jeg var bange for at gå glip af noget, hvis jeg stillede dig nogle meget stringente spørgsmål om, hvorfor du som festivalarrangør havde valgt det tema. "Ja, det er fordi jeg synes at vi diskuterer for lidt, hvad det vil sige at være gammel i dag". Hvilket selvfølgelig ville være fint - og det ville sikkert også være rigtigt, men jeg tror at jeg rent instinktivt fornemmede, at der var mere på spil, og det blev jeg nysgerrig efter at finde ud af. Selv synes jeg at kategoriseringer er problematiske. Jeg har arbejdet meget med mennesker, der allerede er kategoriseret... for eksempel har jeg arbejdet med at fortælle flygtninges historier. Eller muslimske kvinders historier.

MS: Hvorfor er det problematisk?

MFG: Fordi man aldrig bare er det. Det er et spændingsfelt, for der er nogle bestemte ting der gør sig gældende når man er flygtning. Man har fået vendt sit liv på hovedet. Man er et fremmed sted som man skal definere sig i forhold til. Det synes jeg er interessant og relevant. Men samtidig er historierne forskellige, for man takler situationen forskelligt, og det som man bliver, når man får lov til at folde sig ud og blive noget mere end flygtning, er også meget forskelligt. Det kan være svært, når man arbejder journalistisk, ikke bare at tage folk og bruge dem som en case, der skal vise at det er vigtigt at få sprogundervisning før man kommer ud på arbejdsmarkedet - eller hvad det nu kan være. Så det at man siger at man skal ud og interviewe flygtninge, kan meget let betyde, at man spørger dem om alt det flygtningespecifikke. Det interessante er jo, hvad det er der farver deres flygtningehistorie, og det er ikke det flygtningespecifikke. Det er den person de er. Udover at de er havnet i den kategori.

MS: Det som livet har gjort ved dem?

MFG: Ja... og det som de gør ved livet og det liv, der er omkring dem. Men selvfølgelig også det livet har gjort ved dem. Nogle er født som flygtninge, men de fleste bliver det senere, så de har også andet, som de kan gøre noget med.

MS: Hvad er det du har i dig, der gør at du kan forbinde dig med deres historier?

MFG: (tænker) Det kan man i og med at man er menneske.